

ת"פ 5154/05/20 - מדינת ישראל נגד פלוני (עציר)-בעצמו [ויעוד חזותי]

בית משפט השלום בבאר שבע

17 אוגוסט 2020

ת"פ 5154-05-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

בפני כב' השופט איתי ברסלר-גונן, סגן נשיא
מדינת ישראל
המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד דוד ז'נבה

נגד
הנאשם

פלוני (עציר)-בעצמו [ויעוד חזותי]
ע"י ב"כ עו"ד אברהם אלקורעאן בשם עו"ד אדיר בן לולו

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

ההרשעה

1. הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, הכולל שני אישומים:
האישום הראשון עניינו בכך שעובר לתאריך 27.4.2020. הנאשם נכנס לביתו של אדם בבאר-שבע [ע.ת. 1; להלן: "**המתלונן**"], באמצעות מפתחות הבית שנטל מארון חשמל הצמוד לבית. הנאשם פתח את דלת הבית ונכנס אליו. בתוך הבית עקר הנאשם שקעי חשמל מקירות הדירה וקשקש עליהם בצבע אדום. הנאשם נתפס בבית על ידי שוטרים שהגיעו למקום. בגין מעשיו אליו הורשע הנאשם בעבירות של כניסה למקום מגורים כדי לבצע פשע והיזק לרכוש במזיד, עבירות לפי סעיפים 406(א) ו- 452 בחוק העונשין, התשל"ז-1977 [להלן: "**חוק העונשין**"], בהתאמה [להלן: "**אירוע הדירה**"].
האישום השני עניינו באירוע מוקדם יותר, ביום 21.4.2020 בשעות הבוקר, שאז הנאשם הסיג גבול למחסן הלוקרים במרפאת נשים בקופ"ח ג' בבאר שבע, וזאת לאחר שפתח את דלת המחסן ונכנס פנימה כדי לגנוב. עוד מיוחס לנאשם כי שבר את מנעול הלוקר של ע"ת 2, גנב מתוך תיקה כסף מזומן בסך 1,000 ₪, וכן גנב מתיקה של ע"ת 4 כסף מזומן בסך 100 ₪. בגין אירוע זה הורשע הנאשם בעבירות של הסגת גבול וגניבה [שתי עבירות], לפי סעיפים 447(א)(1) ו- 384 בחוק העונשין, בהתאמה [להלן: "**אירוע קופ"ח**"].
2. הצדדים הגיעו להסדר טיעון במסגרת דיון מקדמי [בפני כב' השופטת הבכירה שוש שטרית], וכיוון שלא היתה הסכמה עונשית, הם התייצבו וטענו לעונש בפניי.

תמצית ראיות וטיעוני הצדדים לעונש

עמוד 1

3. תמצית ראיות וטיעוני המאשימה לעונש:

ב"כ המאשימה הגישה את רישומו הפלילי של הנאשם [ת/1], פרוטוקול גזר הדין מת"פ (ב"ש) 52158-11-18 [ת/2] ופרוטוקול גזר הדין מת"פ (ב"ש) 47289-11-19 [ת/3]. את עיקר טיעוניה הגישה המאשימה בכתב [ת/4] ובמסגרתם עמדה על הערכים המוגנים הנוגעים לזכות האדם להגנה על קניינו ושמירה על בטחונו, פרטיותו ורכושו. נטען כי מעבר לפגיעה בפועל קיים סיכון פוטנציאלי מובנה להתדרדרות לאלימות.

לטענת ב"כ המאשימה הפגיעה בערכים המוגנים משמעותית ביותר, נוכח שאין המדובר באירוע ספונטני וחד פעמי, אלא בשני אירועים שונים בהפרש של מספר ימים ועבירות שבוצעו בשעות היום, ואף באחד מהם במקום ציבורי. בכך נטען, יש בכך כדי ללמד על תעוזה רבה ועל מי שמעורה היטב בעולם העברייני.

ב"כ המאשימה הפנתה בטיעוניה לפסיקה ועתרה לקבוע מתחם עונש נפרד לכל אחד מהאישומים: באשר לאירוע הדירה עתרה התובעת לקבוע מתחם ענישה שינוע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל, ובאשר לאירוע קופ"ח עתרה התובעת לקבוע מתחם ענישה שינוע בין 6 ל-12 חודשי מאסר בפועל.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, טענה ב"כ המאשימה ארוכות בנוגע לעברו הפלילי של הנאשם הכולל בתוכו הרשעות בתחום הרכוש, סמים ואלימות ובגין ריצה מאסרים רבים בפועל ועונשים צופה פני עתיד, שלא היה בהם כדי להרתיעו מלשוב ולבצע עבירות. נטען כי הנאשם מעורה בעולם העברייני והוא רצידיוויסט בעבירות רכוש ולא חולף זמן רב מעת שחרורו ממאסר עד אשר הוא שב לסורו. לטענת ב"כ המאשימה, את העבירות דנן ביצע הנאשם כאשר ארבעה מאסרים מותנים משני גזרי דין ריחפו מעל ראשו, ועל כן, אין מנוס הפעם אלא לנקוט בענישה מחמירה שיהא בכוחה להרתיע. נטען כי כל שעומד לזכות הנאשם היא הודאתו המהירה והחיסכון בזמן שיפוטי.

נוכח כל האמור עתרה המאשימה להשית על הנאשם עונש ברף העליון של מתחמי הענישה, הפעלת מרבית ארבעת המאסרים המותנים במצטבר, מאסרים על תנאי ארוכים ומרתיעים, קנס כספי ופיצוי לנפגעי העבירה.

4. תמצית ראיות וטיעוני ההגנה לעונש:

הסניגור ביקש לראות בשני האירועים כקשורים זה בזה ועתר לקבוע מתחם עונש אחד לשני האירועים יחדיו. נטען כי החוט המקשר בין שני האירועים הוא היותו של הנאשם דר רחוב. לטענת הסניגור, מצבו של הנאשם מביא אותו שוב ושוב לא רק לביצוע גניבות אלא גם למציאת קורת גג, כפי שקרה בענייניו, כשהנאשם נכנס לדירה באמצעות מפתח שהיה בארון חשמל, צבע אותה ושהה בה מאחר ולא היה לו קורת גג אחרת להיות בה. לטענת הסניגור, כך היה גם במקרים הקודמים בהם נכנס למקומות נטושים שהתגלו לאחר זמן ניכר שבו הנאשם שיפץ את המקומות והתגורר בהם.

גם לגבי אירוע הגניבה בקופ"ח, טען הסניגור כי מדובר בעבירות של מִסְכָּנוֹת ודלות של מי שהוא דר רחוב ומחפש לעצמו מזון וקורת גג.

מעבר לנסיבות חייו של הנאשם, הדגיש הסניגור את מצבו הנפשי והפסיכיאטרי של הנאשם, שהגם שהוא נמצא אחראי למעשיו וכשיר לעמוד בדיון, עדיין הוא סובל מבעיות רבות אך לא נמצא מתאים לטיפול.

הסניגור ביקר את עתירתה העונשית של המאשימה וטען כי עליה להתאים את עתירתה העונשית לנסיבות הייחודיות של המקרה.

הסניגור עתר אם כן לקבוע מתחם עונש אחד לשני האירועים, כמתחם ענישה שינוע בין 6 ל-12 חודשי מאסר בפועל. בתוך המתחם ביקש הסניגור לתת משקל להודאה המהירה ולחסכון בזמן השיפוטי וכן לתת משקל לנסיבות חייו של הנאשם שמביאות אותו לביצוע המעשים, ועתר לגזור את דינו של הנאשם באמצע מתחם העונש ההולם.

באשר להפעלת המאסרים המותנים הפנה הסניגור לפסיקה תומכת [ת"פ 1341-01-15] וטען כי כאשר מדובר באותן עבירות יש לבחון את חומרתן ועל כן עתר להפעיל את המאסר המותנה בחופף.

5. הנאשם פנה לבית המשפט והביע חרטה. אמר כי חיפש מקום לישון ולהיות בו, כי היה לו קר ועד שמצא מקום נתפס על ידי המשטרה. הנאשם שיתף כי הוא רוצה לשנות את עצמו, שאין לו כוח למאסרים, וכי לאחר שהרבה במעצרים הוא רוצה להיות עם המשפחה וללכת לבית העלמין לבקר את אביו. הנאשם שיתף כי בשנת 2018 היה בביה"ח הפסיכיאטרי וטופל בזריקות וכדורים. לדבריו, יש לו ילד בן 4 והוא לא יחזור על זה וישתנה. הנאשם סיפר כי קשה ומפחיד בבית הסוהר. הוא פוחד מהאנשים ורוצה שישומו אותו בבידוד. הוא מצטער על מה שעשה וזה לא מקובל.

דין

6. בגזירת הדין יש להבטיח קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל על הנאשם.

7. הצדדים היו חלוקים באשר לשאלת אופן קביעת מתחם העונש ההולם: לשיטת המאשימה, יש לקבוע שני מתחמים נפרדים לכל אחד מהאישומים. לעומת זאת, הסניגור טען כי יש להורות על קביעת מתחם עונש הולם אחד נוכח הקשר ההדוק בין האישומים הנובע מנסיבות חייו שהובילו אותו לביצוע העבירות.

כאמור, מדובר בשתי עבירות שונות ונפרדות שבוצעו בהפרש זמן של כשבוע ימים, במקומות שונים וכלפי נפגעי עבירה שונים. הגם שהנאשם שב ומבצע עבירות רכוש הנובעות מקשי הישרדות וביסוס צרכיו האישיים, סבורני כי המניע לעבירות נשוא האישום הראשון מתיישב עם תזת הסנגור. עם זאת, האירוע השני עניינו בפעילות עבריינית מתוכננת ויזומה שהנאשם שם לו למטרה לגנוב מתיקיהן של עובדות המקום. לטעמי לא ניתן להצביע על **קשר ענייני הדוק** בין שתי העבירות ודלותו של הנאשם ומסכנותו, גם אם הן משמשות כר לביצוע שני העבירות הרי שהדברים אינם מספיקים כדי לקבוע כי מדובר "באותה מסכת עבריינית" המצדיקה קביעת מתחם עונש הולם אחד, ויש לבחון ערכית כל אירוע בנפרד. כמובן שלא מן הנמנע כי ייקבע עונש כולל לאחר קביעת שני מתחמים, בהתאם לסעיף 40(ב) בחוק העונשין.

מתחם העונש ההולם לעבירות של כניסה לבית מגורים והיזק לרכוש במזיד

8. אין צורך להרחיב את הדיון בעניין הערך המוגן בעבירות כניסה לדירה וגרימת היזק לה. מדובר בפגיעה בקניינו של אדם, במבצרו [גם אם הוא נטוש] ובתחושת הבטחון, הפרטיות והשלווה. גם לחברה בכללותה נגרם נזק מעבירות אלה; פגיעה בתחושת הביטחון של שאר האוכלוסייה, לרבות ובעיקר השכנים. הדבר גורר נזק כלכלי ישיר ברכישה של אמצעי מיגון, ובעקיפין לנזק כלכלי בהעלאת פרמיות ביטוח [השוו גם ע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אואזנה** (31.12.2008)]. משכך, נקבע כי בעבירות אלה יגבר שיקול הגמול והמניעה ותינקט גישה עונשית מחמירה כלפי מבצעי עבירות, כפי שנקבע ברע"פ 689/20 **גבאי נ' מדינת ישראל** (28.1.2020):

"אין להקל ראש בעבירות הגניבה וההתפרצות שבהן הורשע המבקש. עבירות אלו פוגעות ברכושו של האחר ומערערות את תחושת הבטחון שלו במרחבו האישי המוגן, לנוכח זאת, בית המשפט קבע לא אחת כי יש לנקוט יד קשה כלפי אלו המבצעים עבירות אלו (ראו למשל רע"פ 7658/18 **זוהר נ' מדינת ישראל (1.11.2018))."**

9. בקביעת מתחם העונש ההולם בנסיבות המקרה דנן ובהקשר של עצמת הפגיעה בערכים המוגנים יש לשקול, בין היתר, את העובדה כי מדובר בדירה שבמועד ביצוע העבירה לא התגורר בה איש. כמובן שאין מדובר ב"דירת הפקר" אולם במובנים של פגיעה בביטחון האישי הישיר, יש לראות את הדברים במידה הנכונה. כך גם בשים לב כי הכניסה היתה לא אלימה ותוך שימוש במפתח שהיה מוחבא בארון החשמל. גם פוטנציאל הנזק פחות מבדרך כלל שעה שהדירה אינה מאוכלסת וגם המפגש עם בעל הדירה לא היה ברור אם ואיך יתרחש.

לחומרה יש לשקול גם את הנזק שגרם הנאשם לרכוש הדירה, כשעקר שקעים וצבע את קירותיה בניגוד לרצונו של בעל הדירה.

בשים לב לכך, סבורני כי **עצמת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה שלפניו בינונית.**

10. בהקשר למידת האשם יש לשקול כי המעשה היה מתוכנן והנאשם ידע מה הוא מחפש בדירה. טענתו כי "שיפץ" את הדירה מלמדת כי ביקש לשהות שם תקופה, ובכך להעצים את הפגיעה בערך המוגן של זכות הקורבן על קניינו.

אני מוכן להניח לזכותו של הנאשם, כפי טענת הסינגור, כי המעשים בוצעו גם בכדי למצוא קורת גג ללון בה, וכי הנאשם מצא את המקום הנטוש גם לגור בו. עם זאת, הנאשם כבר נענש בגין מעשים אלו בעבר וידע היטב כי מעשהו אסור ופוגע.

במכלול הנסיבות סבורני כי מידת האשם בינונית - גבוהה.

11. באשר למדיניות הענישה הנוהגת, נזכיר כי הענישה היא אינדיבידואלית ויש לבחון כל מקרה לגופו בשים לב לעצמת הפגיעה בערכים המוגנים ומידת האשם. עתירתה העונשית של המאשימה מתאימה למעשים של התפרצות לבית מגורים וגניבה ומניחה עצמה גבוהה של פגיעה בערכים המוגנים. לא כך כאמור בענייניו שעה שהנאשם הורשע בעבירה של כניסה לבית מגורים ובנסיבות של דירה שאינה מאוכלסת.

במקרים שבהם הורשעו נאשמים בעבירות של כניסה לבית מגורים מאוכלס וגניבה ממנו, נקבעו מתחמי ענישה שבין 8 ל- 18 חודשי מאסר בפועל [ראו למשל: עפ"ג (ב"ש) 39268-08-17 **סייד נ' מדינת ישראל** (22.11.2017); עפ"ג (ב"ש) 28182-03-17 **אבו עג'אג' נ' מדינת ישראל** (24.5.2017); ת"פ (שלום ב"ש) 13036-08-17 **מדינת ישראל נ' בונדרנקו** (2.5.2018)].

נוכח כתב האישום המתוקן, המקרה שלפניו פחות בחומרתו מאשר התפרצות לבית מגורים או אפילו כניסה לבית מאוכלס וגניבה ממנו. בנוסף, נזכיר כי מדיניות הענישה הנוהגת היא רק אחד מהשיקולים בקביעת מתחם העונש ההולם, וכי יש לשמור על מסגרת הענישה האינדיבידואלית.

12. **בשים לב לעצמת הפגיעה בערכים המוגנים ומידת האשם הקונקרטית, אני קובע מתחם עונש הולם כולל שנע בין 6 ל- 14 חודשי מאסר בפועל ברכיב העיקרי של הענישה. לצד זאת יש להשית מאסר מותנה ופיצוי למתלונן.**

מתחם העונש ההולם לעבירות הסגת גבול וגניבה שבנסיבותינו

13. באשר לעבירות הגניבה, הדגישו בתי המשפט כי מדובר בעבירות כעורות הפוגעות בבסיס זכותו הקניינית האישית של האדם על רכושו. אדם הנוטל רכושו של אחר פוגע בביטחונו האישי של הקורבן בסביבתו, פוגע בשלוותו, מחייבו לא אחת לנקוט פעולות לתיקון המצב כשלא פעם יש קושי אפילו לכמת את הערך שיש לאותו חפץ אשר נגנב לקורבן העבירה.

הדברים נכונים גם לעבירה של הסגת גבול, שהגם שאין בה את האלמנטים של כניסה לדירת מגורים, עדיין תהא מטרות של הנאשם אשר תהא, הפגיעה בפרטיות ובזכות הקניין עודנה מתגשמת, גם אם ברף נמוך יותר.

14. בקביעת מתחם העונש ההולם בנסיבות המקרה דנן ובהקשר של עצמת הפגיעה בערכים המוגנים ומידת אשם יש לשקול את התכנון והנחישות במעשיו של הנאשם - הוא הגיע במיוחד למרפאה **בשעות פעילותה** כשהוא מודע לכך כי עובדות המקום מניחות את תיקן באותם לוקרים כדי להתפנות לעבודתן. במעשיו אלו הפגין הנאשם תעוזה ונחישות לגנוב, תוך שימוש בכוח כדי לשבור את מנעול הלוקר.

מדובר בגניבה משתי קורבנות נפרדות ופגיעה בערך המוגן ביחס לכל אחת מהן בנפרד.

מעבר **לנזק בפועל** לאותן עובדות שנגנב מהן כספן האישי מתוך תיקן אותו הותירו נעול בתוך מקום ייעודי לכך במקום עבודתן המשמש עבורן כבית השני, קיימת גם פגיעה בביטחון האישי שהתערער. עובדות המקום רשאיות להניח כי מחסן הלוקרים הוא מקום בטוח עבורן להניח בו חפציהן היקרים ביותר, ובטחון זה עורער. כך גם קיים פוטנציאל נזק במקרה של מפגש כאמור אם אחת העובדות היתה מגיעה במהלך העבודה למחסן הלוקרים. נזק משני נוסף עניינו בצורך להוסיף אמצעי הגנה במקום.

15. בניגוד אולי לאירוע הראשון שבו חיפש הנאשם גם קורת גג ללון בה, כאן פגע ישירות ברכושן של קורבנות העבירה, תוך הבנת טיב מעשיו והשלכותיהם.

כשיקול לקולה יש להביא בחשבון כי הסגת הגבול עצמה לא היתה אלימה והגניבה כללה כסף בלבד ולא חפצי יוקרה או בעלי ערך ייחודי [כגון טלפונים ותכשיטים].

במכלול השיקולים, סבורני כי עצמת הפגיעה בערכים המוגנים בינונית ואילו מידת האשם גבוהה.

16. באשר למדיניות הענישה, אציין את המקרים הבאים הדומים:

בת"פ (ב"ש) 35125-08-15 **מדינת ישראל נ' אבו אלקיעאן** (20.1.16) הנאשם נדון בגין ביצוע עבירות של הסגת גבול וגניבה שעניינן כניסה יחידה לבית עסק בעיר באר-שבע וגניבת 200 ₪ מתוך בית העסק. כבוד השופט י' עטר קבע מתחם עונש הולם שנע בין מאסר מותנה לבין מספר רב יותר של חודשי מאסר, מעבר לרף הגבוה של ההסדר (4 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות)

בת"פ (ב"ש) 34080-03-14 **מדינת ישראל נ' סבח** (30.9.2014) נדון נאשם שבעת ששהה במרפאה, הסיג גבול למחסן תרופות וגנב תיק המכיל 370 ₪. מתחם העונש ההולם שנקבע על ידי בית המשפט [כב' השופט ד. בן טולילה] נע בין חודשיים ל- 7 חודשי מאסר בפועל.

בת"פ (ק"ג) 31909-10-15 **מדינת ישראל נ' קסה** (14.5.2018) נדון נאשם שהסיג גבול לחצר בית הספר וגנב ממנו. בית המשפט סקר פסיקה וקבע מתחם עונש הולם שנע בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר בפועל.

קיימים גם מקרים אחרים בהם דובר על עבירות של הסגת גבול וגניבה ובתי המשפט הסתפקו גם בתחתית מתחם ענישה שכלל מאסר מותנה [ראו למשל ת"פ (ק"ג) 33286-11-13 **מדינת ישראל נ' סאלם** (30.12.2014); ת"פ (ק"ג) 31909-10-15 **מדינת ישראל נ' קסה** (14.5.2018); ת"פ (רמ') 62749-12-13 **משטרת ישראל נ' פלוני** (21.12.2014); ת"פ (ק"ג) 37766-12-12 **מדינת ישראל נ' לוקיאנקו** (7.7.2016); ת"פ (רמ') 41916-04-15 **משטרת ישראל נ' מנדרקר** (20.7.2015)].

בשים לב לעצמת הפגיעה בערכים המוגנים, לעובדה כי מדובר בשתי עבירות גניבה כלפי שתי נפגעות עבירה שונות, אני קובע מתחם עונש הולם כולל שנע בין 3 ל- 9 חודשי מאסר בפועל ברכיב העיקרי של הענישה. לצד זאת יש להשית מאסר מותנה ופיצוי לנפגעות העבירה.

גזירת הדין

17. הנאשם כבן 47 אב לילד, וכעולה מדברי הסניגור הוא דר רחוב.

אין מקום לסטות ממתחם הענישה ואף לא התבקשה סטייה שכזו.

עברו הפלילי של הנאשם מכביד וכולל 21 הרשעות קודמות שעיקרן עבירות רכוש ואלימות. מפאת קוצר היריעה אציין את המאחרות בהן הרלבנטיות גם לדיונו כעת:

בת"פ (ב"ש) 47289-11-19 שניתן לאחרונה, נדון הנאשם בתאריך 13.2.2020 בגין עבירות של הסגת גבול וגניבת אופניים לעונשים הבאים: מאסר מותנה בן 5 חודשים למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירת גניבה, ומאסר מותנה בן חודשיים למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה של הסגת גבול וזאת לצד קנס ופיצוי [ת/1].

כשנה קודם לכן, בתאריך 5.3.2019 נדון הנאשם בת"פ (ב"ש) 52158-11-18, בגין ביצוע עבירה של פריצה לבניין שאינו דירה וגניבה ממנו, לעונש מאסר בפועל בן 8 חודשים בצירוף מאסר מותנה סה"כ 14 חודשי מאסר בפועל. עוד הוטל עליו מאסר מותנה בן 8 חודשים למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירת רכוש מסוג פשע וכן מאסר מותנה בן 4 חודשים למשל שלוש שנים לבל יעבור עבירת רכוש מסוג עוון [ת/2].

את העבירות הנוכחיות ביצע הנאשם כחודשיים לאחר הרשעתו האחרונה וכאשר מרחפים מעל ראשו **ארבעה עונשי מאסר מותנים** נשוא הרשעות אלו. הנאשם צבר לחובתו בשני העשורים האחרונים הרשעות רבות והוא יוצא ונכנס את בתי הכלא באופן תדיר ועקבי. כאמור, לא היה בכל אלה כדי להרתיע את הנאשם מלשוב ולבצע עבירות ולפגוע ברכוש ורגשות הציבור.

18. לא נעלם מעיני כי נסיבות חייו של הנאשם השפיעו על מעשיו אז והיום.

יש טעם רב בטיעוני הסניגור אודות הנזקקות הטיפולית והסוציאלית של הנאשם ואף בית המשפט צריך לשקול נזקקות קונקרטיות זו לעת גזירת הדין. היעדר טיפול בנאשם אמנם מסביר חלק מהדברים אולם הוא גם עושה "חיים קלים" לנאשם שמצדו מרים ידיים ואינו לוקח אחריות משמעותית יותר על בחירותיו. על אף מצבו הנפשי, הנאשם אדם בוגר המודע לבעייתיות שבהתנהגותו וגם במעמדים הקודמים הביע צער על מעשיו, אך הוא שב ומבצע כמעט מיד לאחר שבתי המשפט נוקטים סלחנות כלפי מצבו.

נדרש כי גם הנאשם יכיר כי הפסדיו בדרך העבריינית רבים מרווחיו. לשם כך נדרשת הרתעה אישית בתוך מתחם העונש ההולם.

19. כשיקול לקולה, מעבר לנזקקות הטיפולית והשפעתה על בחירותיו של הנאשם, לקחתי בחשבון את הודאתו המהירה, החרטה שהביע והחיסכון בזמן שיפוטי.

20. במצב הדברים הרגיל, נכון היה לגזור את דינו של הנאשם בחלקו הגבוה של כל מתחם ענישה. עם זאת, בשיקולי הענישה יש לשקול את העונש הכולל, לרבות הצורך להפעיל את המאסרים המותנים ויש להיזהר מפני מצב שבו ההליכה בדרך המובנית, באופן טכני-אריתמטי תביא לתוצאה שאינה מדתית.

נכון לטעמי כי בנסיבות אלו, ובהתאם לסעיף 40(ב) ייקבע עונש כולל אחד לשני האירועים, שיעמוד על 12 חודשי מאסר בפועל.

הפעלת המאסרים המותנים

21. כמפורט לעיל, לחובת הנאשם ארבעה עונשי מאסר מותנים:

שניים מת"פ (ב"ש) 47289-11-19 [ת/1]: הראשון בן 5 חודשים לתקופה של שלוש שנים לבל יעבור עבירת גניבה.

השני בן חודשיים לתקופה של שלוש שנים לבל יעבור עבירה של הסגת גבול.

שניים נוספים מת"פ (ב"ש) 52152-11-18 [ת/2]: הראשון בן 8 חודשים לתקופה של שלוש שנים לבל יעבור עבירת רכוש מסוג פשע. השני בן 4 חודשים לתקופה של שלוש שנים לבל יעבור עבירת רכוש מסוג עוון.

הרשעותיו אליו ניתנו בהפרש של כשנה אחת מהשניה, והאחרונה בזמן [ת/1] ניתנה כחודשיים בטרם העבירות נשוא התיק הנוכחי.

על אף כי מדובר בארבעה מאסרים מותנים משני גזרי דין שונים, נזכיר כי ארבעתם בגין שני גזרי דין והפעלתם מתבקשת בגין אותם אירועים עברייניים. בדרך כלל הפיצול שבמאסרים המותנים נועד להקל על הנאשמים כדי שלא ייקבע עונש לא מדתי בגין הפעלת מאסר מותנה אחד כשהמעשים אינם מצדיקים זאת [השוו רע"פ 4935/12 **עמאר נ' מדינת ישראל** (14.1.2013)]. עם זאת, כאשר שורה של מעשים מפעילה שורה של מאסרים מותנים, אין מניעה עקרונית להפעילם גם במצטבר זה לזה [השוו: ע"פ 4517/04 **מסרואה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(6), 119 (2005)].

לטעמי, בנסיבות האמורות שלפנינו ועל מנת שהעונש המצרפי לא יהיה בלתי מדתי, ראוי כי תהא חפיפה בין המאסרים המותנים שניתנו בכל אחד מגזרי הדין, כך שיופעלו עונשי המאסר המותנים הארוכים והקצרים בכל אחד מגזרי הדין בחפיפה ביניהם, וכן יחפפו עיקרם לעונש הנוכחי, בשים לב להודאתו המהירה של הנאשם ועל מנת לתת לו תקווה לעתיד.

אציין כי בכל הנוגע למאסר המותנה האחרון, הרי שנוכח שהוא היה העונש העיקרי, נכון כי דווקא יופעל ברובו.

העיצומים הכלכליים

22. לטעמי, ישנה חשיבות בקביעת פיצוי, לשם השבת הביטחון האישי והאמון לקורבנות העבירה. בהקשר זה, יכולתו הכלכלית של הנאשם אינה נשקלת בקביעת הפיצוי וזאת בשונה מהשיקול בקביעת גובה הקנס [ע"פ 5761/05 **מג'דלאוי נ' מדינת ישראל** (24.7.2006)].

בשים לב לשיקולים הנוגעים לתכלית הפיצוי, ועיקר הנזק הוא לתחושת הביטחון של כלל נפגעי העבירה, אני אומד את סכום הפיצויים באופן הבא:

ע.ת. 1 [אירוע הדירה] יפוצה בסך של 500 ₪.

ע.ת. 2 תפוצה בסך של 1,000 ₪.

ע.ת. 4 תפוצה בסך של 100 ₪.

בשים לב לטיב העבירות שאלו בוצעו על רקע כלכלי, שיש בהן כדי גרימת נזק לציבור הרחב, סבורני כי יש מקום עקרונית לקבוע עונש קנס.

עם זאת, נוכח יכולתו הדלה של הנאשם לא מצאתי מקום לעיצום כלכלי נוסף בנסיבות העניין ואסתפק בהתחייבות.

סוף דבר

23. נוכח כל האמור לעיל, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

(א) 12 חודשי מאסר בפועל שימינו ממועד מעצרו בתיק זה על פי רישומי שב"ס.

אני מפעיל את המאסר המותנה של 5 חודשים מת"פ (ב"ש) 47289-11-19 כששלושה חודשים מתוכו במצטבר ועוד חודשיים בחופף.

אני מפעיל את המאסר המותנה של 2 חודשים מת"פ (ב"ש) 47289-11-19 כולו בחופף.

אני מפעיל את המאסר המותנה של 8 חודשים מת"פ (ב"ש) 52158-11-18 כשמחציתו בחופף ומחציתו במצטבר.

אני מפעיל את המאסר המותנה של 5 חודשים מת"פ (ב"ש) 52158-11-18 כולו בחופף.

למען הסר ספק, בסה"כ ירצה הנאשם 19 חודשי מאסר בפועל שימנו ממועד מעצרו בתיק זה על פי רישומי שב"ס.

(ב) 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר ובכפוף לסעיף 52(ג) בחוק העונשין, שלא יעבור על כל עבירת רכוש, למעט עבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב.

(ג) הנאשם יפצה את נפגעי העבירה באופן הבא:

ע.ת. 1 יפוצה בסך של 500 ₪.

ע.ת. 2 תפוצה בסך של 1,000 ₪.

ע.ת. 4 תפוצה בסך של 100 ₪.

הפיצויים ישולמו ב- 8 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.9.2021 ובכל 1 לחודש שלאחריו. אם לא ישולם אחד התשלומים במועד, תעמוד היתרה לפירעון מיידי ויתווספו הפרשי הצמדה וריבית כחוק.

(ד) הנאשם יתחייב שלא לעבור כל עבירת רכוש במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר. ההתחייבות תהא בסך של 2,000 ₪ ותוצהר לפרוטוקול בהתאם לתקנות.

על הנאשם לדאוג לקבל [בעצמו או באמצעות מי מטעמו] שוברי תשלום במזכירות בית המשפט ולא תישמע טענה שלא קיבל אותם בדואר.

המזכירות בכל מקרה תוודא משלוח שוברי תשלום באמצעות שב"ס.

המאשימה תמסור פרטי ניזוק במזכירות בית המשפט בתוך 21 יום.

זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי.

**ניתן והודע היום כ"ז אב תש"פ,
17/08/2020 במעמד הנוכחים.
איתי ברסלר-גונן, סגן נשיא**

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

רשמתי התחייבות הנאשם.

עמוד 8

ניתנה והודעה היום כ"ז אב תש"פ, 17/08/2020 במעמד הנוכחים.

איתי ברסלר-גונן, סגן נשיא